

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Martiny Küchlerové a Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **online-dily.cz s. r. o.**, se sídlem Borská 3040/47a, Plzeň, zast. Mgr. Janem Blažkem, advokátem se sídlem Dvořákova 44/38, Plzeň, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 796/44, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2022, čj. ČOI 119282/22/O100/Be/Št, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2023, čj. 77 A 59/2022-74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval přezkoumatelností rozsudku krajského soudu a tím, zda obстоjí nosné důvody jeho odůvodnění i s ohledem na dílčí kasační námitky žalobkyně.

[2] Česká obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňského a Karlovarského kraje, rozhodnutím ze dne 29. 6. 2022, čj. ČOI 59885/22/2200, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 8. 2022, čj. ČOI 99247/22/2200, uložila žalobkyni ochranné opatření podle § 18 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky (dále jen „ZTPV“), spočívající v zákazu distribuce ručního nůžkového zvedáku ŠKODA kód 5J0011031 (dále jen „zvedák“). Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Žalovaná rozhodnutí

správního orgánu I. stupně v záhlaví uvedeným rozhodnutím částečně změnila, a to v odkazech na zákonná ustanovení. Ve zbytku jej potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně u Krajského soudu v Plzni žalobu, kterou tento soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud shrnul, že zvedák byl testován, zda splňuje technické požadavky stanovené normou ČSN EN 1494+A1:2010 v rozsahu přílohy B bodu b. 1.1. písmene g), tedy požadavky testu na statické přetížení, a písmene h), tedy požadavky testu na dynamické přetížení. Při zkoušce na dynamické přetížení na 125 % došlo k nevratné deformaci zvedáku.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné a že zvedák spadá pod definici § 12 odst. 1 písm. a) ZTPV a pod definici v § 2 písm. a) bodu 5 nařízení vlády č. 176/2008 Sb., o technických požadavcích na výrobky (dále jen „nařízení vlády č. 176/2008 Sb.“). Tyto předpisy jsou transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/42/ES o strojních zařízeních a o změně směrnice 95/16/ES (dále jen „směrnice 2006/42/ES“). Harmonizovaná norma ČSN EN 1494+A1:2010 je na tuto právní úpravu navázána jakožto technická specifikace, která podle § 4 odst. 1 ZTPV není obecně závazná. Krajský soud zdůraznil, že zvedák byl označen symbolem o evropské shodě CE a jeho výrobce k němu dodával prohlášení o shodě, ve kterém je uvedeno, že tento zvedák „splňuje všechna příslušná ustanovení Směrnice č. 2006/42/ES“.

[5] Krajský soud neshledal, že by měla být použita vylučující klauzule v bodě 1 písm. e) normy ČSN EN 1494+A1:2010. Uvedl, že pokud by byl zvedák originálním náhradním dílem (jeden z důvodů aplikace vylučující klauzule technické normy), podléhal by homologaci společně s příslušným automobilem, pro který byl určen, a to na základě postupu vymezeného na evropské úrovni nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 2018/858 o schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla a o dozoru nad trhem s nimi, o změně nařízení (ES) č. 715/2007 a č. 595/2009 a o zrušení směrnice 2007/46/ES (dále jen „nařízení č. 2018/858“). uvedl, že před ním ani před správními orgány žalobkyně netvrdila, že byl zvedák homologován společně s vozidlem.

[6] V neposlední řadě se krajský soud odmítl věcně zabývat námitkou žalobkyně ohledně systému a průběhu zkoušky, které byl zvedák podroben. Námitku považoval za opožděnou, neboť byla vznesena až u jednání krajského soudu. Šlo o námitku novou, která nerozváděla dosud vznesené žalobní body.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] **Žalobkyně** (dále „stěžovatelka“) v první kasační námitce brojí proti tomu, že se krajský soud nezabýval její námitkou vznesenou u ústního jednání ohledně systému a průběhu zkoušky zvedáku. Stěžovatelka tvrdí, že šlo o argumentační rozšíření již v žalobě uplatněných tvrzení. Existují-li speciální normy, které upravují výlučně průběhy různých zkoušek a testů pro jednotlivé typy výrobků, pak je zřejmé, že při použití špatné normy došlo i k použití fakticky špatného postupu samotné zkoušky. Námitka použití nesprávné normy určující průběh testu při testování daného výrobku je tak spojenou nádobou s argumentem nesprávného průběhu testu.

pokračování

[8] Krajský soud se nesprávně spokojil s tím, že zvedák odpovídá obecné definici vymezující působnost normy. Existenci vylučující klauzule v bodu 1 písm. e) normy ČSN EN 1494+A1:2010 však dle slov stěžovatelky krajský soud pomíjí. Přitom ale uvedl, že jde o příslušenství použitelné pouze ke dvěma konkrétním typům vozu ŠKODA Fabia a seznal, že jde o zvedák sloužící jako pomocný prostředek při závadách. Pak ale měl přisvědčit žalobní argumentaci stěžovatelky, že zvedák je specificky konstruován a použitelný jen pro dva dané typy vozidel, a proto nemůže podléhat testování dle normy ČSN EN 1494+A1:2010.

[9] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry krajského soudu, že rozlišujícím kritériem pro aplikaci vylučovací klauzule je homologace. Toto kritérium není v žádném z krajským soudem uvedených právních předpisů, norem ČSN či směrnic Evropské unie zmíněno. Krajský soud si také vnitřně odporuje, jestliže odmítá ve vztahu k určité pasáži bodu 1 normy ČSN EN 1494+A1:2010 (tedy té s výlukou pro originální náhradní díly) aplikaci interpretační zásady *lex specialis derogat legi generali*. Zároveň oproti tomu však akceptuje postup správního orgánu, který na posuzovaný zvedák použil bod 1 normy ČSN EN 1494+A1:2010 (její obecné definiční části). Stěžovatelka dále uvádí, že krajský soud na str. 11 svého rozsudku chybně konstatuje, že každý zvedák, který je originálním náhradním dílem, je rovněž prostým zvedákem, a proto je na něj norma použitelná. Pokud by takový výklad byl správný, pak by krajský soud výjimky v bodě 1 písm. a) – e) normy ČSN EN 1494+A1:2010 učinil zcela obsoletními.

[10] **Žalovaná** uvádí, že ve shodě s krajským soudem považuje námitku zpochybňující relevanci testování (průběhu a způsobu) při dynamickém přetížení za opožděnou. Neobstojí ani výtku stěžovatelky, že krajský soud ignoroval existenci klauzule vylučující z předmětu normy ČSN EN 1494+A1:2010 v bodě 1 písm. e) originální náhradní díly k automobilům, a tedy i posuzovaný zvedák. Krajský soud se dotýcnou klauzulí zabýval na několika místech svého rozsudku. Soud ve shodě se žalovanou odmítl k vylučujícímu ustanovení přistupovat jako k ustanovení s právní silou zákona a předřadit ji tedy na základě stěžovatelkou zmiňovaného interpretačního pravidla *lex specialis derogat legi generali* všemu ostatnímu, co je v dané věci významné pro zákonnost a opodstatněnost vydaného ochranného opatření.

[11] **Žalovaná** dále uvádí, že krajský soud s normou ČSN EN 1494+A1:2010 správně pracoval jako s normou technickou, která není právně závazná. Krajský soud považoval za nesporné, že zvedák je pomocným prostředkem při závadách a z jeho značení dovodil jeho přiřazení ke konkrétnímu typu automobilu jako náhradní díl. Status náhradního dílu posuzovanému zvedáku nepřiznal pro nedostatek důkazů, jakož i s ohledem na tvrzení o jeho homologaci v odlišném právním režimu. **Žalovaná** rovněž nesdílí závěr stěžovatelky, že by výklad krajského soudu učinil z vylučující klauzule obsoletní ustanovení. V daném ustanovení je řada výjimek, které s projednávanou věcí vůbec nesouvisí [bod 1 písm. a) – d) normy ČSN EN 1494+A1:2010]. Smysl výjimky v bodě 1 písm. e) normy ČSN EN 1494+A1:2010 krajský soud vysvětlil odkazem na souběžný právní režim homologace určitých zvedáků spolu s automobilem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkami směřující k nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Teprve dospěje-li kasační soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).

[14] Nejprve se zabýval námitkou, že krajský soud pominul existenci vylučující klauzule v bodě 1 písm. e) normy ČSN EN 1494 + A1:2010 a držel se pouze definice v obecném úvodu uvedeného bodu s tím, že norma tak na posuzovaný zvedák dopadá. Pokud krajský soud zjistil, že zvedák je příslušenstvím použitelným pouze ke dvěma konkrétním typům vozidel a slouží jako pomocný prostředek při závadách, pak podle stěžovatelky měl krajský soud dát za pravdu jí. Stěžovatelka totiž spatřuje rozpor v argumentaci krajského soudu, který na jedné straně zvedák považuje za příslušenství použitelné pouze ke dvěma konkrétním typům vozidel a sloužící jako pomocný prostředek při závadách, a na straně druhé odmítá, že by spadl do vylučující klauzule v bodě 1 písm. e) normy ČSN EN 1494 + A1:2010.

[15] Nejvyšší správní soud se tak zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která měla spočívat v jeho nesrozumitelnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost také rozsudek, jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[16] Krajský soud se možností aplikace vylučující klauzule zabýval velmi podrobně, a to zejména v bodech [51] a [52] svého rozsudku. Nejprve zdůraznil, že samotný zvedák je označen symbolem o evropské shodě CE a jeho výrobcem k němu bylo dodáno prohlášení o shodě. V tomto prohlášení se uvádí, že zvedák „splňuje všechna příslušná ustanovení Směrnice č. 2006/42/ES.“ Uvedená směrnice je, do českého právního řádu provedena nařízením vlády č. 176/2008 Sb. a zvedák odpovídá ustanovení § 2 písm. a) bodu 5, který definuje strojní zařízení coby *soubor sestavený z částí nebo součástí, z nichž alespoň jedna je pohyblivá, vzájemně spojených za účelem zvedání břemen a jejichž jediným zdrojem energie je přímo vynaložená lidská síla*. Posuzovaný zvedák je rovněž stanoveným výrobkem ve smyslu § 12 odst. 1 písm. a) ZTPV a z toho rovněž plyne, že je na něj aplikovatelné nařízení vlády č. 176/2008 Sb. Podle krajského soudu tedy při uvedení na trh musí splňovat technické požadavky (§ 13 odst. 1 ZTPV), které jsou stanoveny právě v citovaném nařízení vlády č. 176/2008 Sb.; mezi nimi i požadavek na odolnost proti destrukci a mechanickou odolnost, jak jsou stanoveny v čl. 1.3.2 a 4.1.2.3 přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 176/2008 Sb.

[17] Dále se krajský soud zabýval obsahem vylučující klauzule ve vztahu k posuzovanému zvedáku. Uvedl, že podle bodu 1 písm. e) normy ČSN EN 1494 + A1:2010 platí, že *tato norma se nevztahuje na zvedáky, které jsou dodány jako příslušenství silničních vozidel a které slouží jako pomocný prostředek při závadách (včetně dodávky originálních dílů)*. Krajský soud zmínil, že zdánlivě by mohlo argumentaci stěžovatelky nasvědčovat to, že daný zvedák byl označen jako „VW AG Škoda Fabia (2012→)“, z čehož je patrné, že jde o náhradní díl ke konkrétnímu typu automobilu. Zároveň však dospěl k závěru, že pro aplikaci vylučující klauzule není v projednávané věci prostor. Pokud by byl daný zvedák skutečně originálním náhradním dílem, pak by podléhal homologaci společně s příslušným automobilem, pro

pokračování

který je určen, a to na základě postupu vymezeného na evropské úrovni nařízením č. 2018/858 (do českého právního řádu tehdy transponovaného mj. prostřednictvím vyhlášky č. 153/2023 Sb.). Uvedené je podle krajského soudu důvodem, proč tuto vylučující klauzuli norma ČSN EN 1494+A1:2010 obsahuje. Uvedená norma ČSN tedy předvídá, že bude existovat množina zvedáků, které budou její regulaci podřízeny, a jiná množina zvedáků, které její regulaci podřízeny nebudou. Rozlišujícím kritériem tu je homologace v rámci homologace celého vozidla. Takové zvedáky, které byly homologovány se samotným vozidlem, se z regulace této normy prostřednictvím jejího bodu 1 písm. e) vymykají proto, že již byly schváleny jiným způsobem.

[18] Námitka stěžovatelky, ve které namítala, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, není s ohledem na výše uvedené důvodná. Stěžovatelka vytrhává z odůvodnění rozsudku krajského soudu dílčí argumentaci, kterou je však nutno posuzovat v kontextu jeho argumentace jako celku.

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda krajský soud správně vyhodnotil tvrzení uplatněná stěžovatelkou u ústního jednání stran systému a průběhu zkoušky zvedáku jako další (nový) žalobní bod, který však byl s ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. uplatněn opožděně.

[20] Žaloba stěžovatelky stála na dvou žalobních bodech, které spolu však úzce souvisely. Namítala, že se žalovaná vůbec nevypořádala s tím, že zvedák má spadat pod vylučující klauzuli normy ČSN EN 1494+A1:2010. Dále namítala nezákonnost rozhodnutí žalované, protože zkouška zvedáku byla provedena podle normy, která na tento typ zvedáku nedopadá, neboť zvedák spadá pod vylučující klauzuli normy. U jednání krajského soudu začala sporovat způsob proběhlé zkoušky zvedáku. Způsob zkoušky, které byl zvedák podroben, odpovídá univerzálnímu zvedáku, ačkoli posuzovaný zvedák je určený k výměně kola u konkrétního automobilu. Tomu odpovídá i jeho specifická konstrukce a způsob, kterým je používán. Má být použit na konkrétním místě konkrétního typu vozidla, zvedat jej pod konkrétním úhlem. Nemá se jednat o svislý zdvih. Právě s ohledem na to je speciálně konstruován.

[21] Dle Nejvyššího správního soudu stěžovatelka u jednání krajského soudu ve skutečnosti jiným způsobem namítala totéž, tedy skutečnost, že norma ČSN EN 1494+A1:2010 je nevhodná (nesprávná) pro testování posuzovaného zvedáku. Jde tedy o námitku, která svou podstatou směřuje ke stejnému závěru, tedy k nesprávnosti použití normy ČSN EN 1494+A1:2010. Nadto již v žalobě stěžovatelka argumentovala tím, že zvedák nelze použít pro zvedání jakéhokoli vozu či jiného břemene. Této argumentaci si byl krajský soud vědom, neboť ji sám rekapituloval v bodě [3] svého rozsudku. Při ústním jednání stěžovatelka tuto argumentaci doplnila o vysvětlení toho, proč má být zvedák používán pouze u konkrétního typu automobilu (má být umístěn na konkrétním místě automobilu a ten zvedat pod konkrétním úhlem a nikoli svislým zdvihem).

[22] Uvedené argumentační rozhojnění nemění nic na podstatě v žalobě vzneseného žalobního bodu a ani původní žalobní bod nepřetváří tak, že by poukazoval na jiný aspekt nezákonnosti rozhodnutí žalované či vady řízení (k tomu srov. T. Kocourek In KÜHN, Z.,

KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 571.).

[23] Nejvyšší správní soud proto nesdílí závěr krajského soudu, ze kterého plyne, že argumentace uplatněná u jednání soudu je novým žalobním bodem, nýbrž dává za pravdu stěžovateli, že jde o tvrzení související s tím, co již uváděla v žalobě. Úvaha krajského soudu o opožděnosti námitky je nezákonná, není však důvod proto jeho rozsudek rušit. Důvodem je právě to, že fakticky nešlo o samostatný žalobní bod, ale o součást argumentace, že rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaná vycházela nesprávně z toho, že zvedák má splňovat normu ČSN EN 1494+A1:2010. S tímto žalobním bodem se krajský soud řádně vypořádal, přičemž argumentace, kterou odmítl vypořádat jako opožděný žalobní bod, na jeho závěry nemohla mít žádný vliv.

[24] Ve vztahu ke kasačním námitkám, které jsou shrnuty v bodě [9] tohoto rozsudku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud svou argumentaci vystavěl mimo jiné na tom, že posuzovaný zvedák spadá pod úpravu posuzování shody obsaženou ve směrnici č. 2006/42/ES, tedy ZTPV a nařízení vlády č. 176/2008 Sb., již z toho důvodu, že zvedák byl v režimu těchto předpisů označen označením shody CE a bylo k němu vydáno ES prohlášení o shodě. Argumentací popsanou v bodě [9] tohoto rozsudku stěžovatelka míří do úvah krajského soudu, které se týkaly toho, že by zvedák pod dané normy spadal bez ohledu na označení CE a vydané prohlášení o shodě. Tyto úvahy tak jsou na prvním nosném závěru nezávislé.

[25] V této souvislosti je plně aplikovatelný závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž tento soud není povinen vypořádat se s každou jednotlivou námitkou uvedenou v kasační stížnosti, pokud rozhodnutí krajského soudu ob stojí i pouze na důvodech, které stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá (rozsudek ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22). Kasační stížnost tedy nemůže být důvodná, neboť důvod podřazení zvedáku pod směrnici č. 2006/42/ES (s ohledem na jeho označení a to, že od výrobce disponuje prohlášením o shodě) ob stojí sám o sobě.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[27] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně 17. prosince 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu